Славимо Бога

«Коли до неба погляд підіймаю,
І бачу зорі, що Ти встановив,
То розумом слабким не осягаю,
Яким Ти чином все це сотворив.

І дивно, що Ти Славний і Величний,
По всій землі і понад небеса,
Не бачиш нас людей, як щось побічне,
А пам'ятаєш кожного із нас.

Бо, що то є людина, що Ти неї,
Від Себе мало меншим учинив,
І коронуєш величчю Своєю,
І твориво, під ноги їй вмістив?»*

І тут все посилаєш необхідне,
І вічне їй життя подарував,
То хто, крім Тебе Господи ще гідний,
Прославлення, подяки і похвал.

Але існують в людях перешкоди,
Щоб поклонитись Господи Тобі,
Одні – Твоєї не збагнуть природи,
А інші - просто горді у собі.

Вони так думають - раз Бог бажає
прославлення, від творива Свого,
Це самолюбство в Ньому означає,
І з нами це порівнює Його.

Так в поклонінні Богу відмовляють,
По своїм міркам, судячи Творця,
Зв'язок з Ним у житті своїм втрачають,
Прямуючи до су́много кінця.

Суть славлення ж, у тому полягає,
Що це приносить благо нам самим,
Ми радість в своїм серці відчуваєм,
Коли співаєм, Господеві гімн.

В прославленні ми розумієм велич,
Того, Хто у житті є головним,
І ідолів, різноманітних неміч,
Стає наочною в рівнянні з Ним.

І ми Святим наповнюємось Духом,
Бо в славослів'ях Ти Господь живеш,
І таким чином ворога спокусам,
Нам сили протистóяти даєш.

Бо мусить супротивник відступити,
Від тих, у кóго серце і вуста,
Не припиняють Господа хвалити,
За все, і особливо за Христа.

І сам Ісус у вигляді тілеснім,
Також Тобі хвалу Отець складав,
А хор святих і анголів небесних,
Від дня спасіння людства не змовкав.

І він не змовкне в вічності ніколи,
І ми б хотіли кожен у свій час,
Приєднатись до хору вдячних творив,
За все, що учинив Господь для нас.

І навіть нам на серце ще не впало,
Те, щó нам в небі Бог приготував,
Тож брате мій, хіба цього замало,
Для того, щоб Його ти прославляв.

Тож віддаючи Богові належне,
Хай ллються з вуст подяка і хвала,
За милість і любов до нас безмежну,
За дійсно дивні, всі Його діла!

*Парафраз з Псалма 8.

Віктор Рибаков м. Луцьк